

бъръ животъ и богатство. Димитъръ Миладиновъ посъветвалъ Григора да иде въ Атина и да постъпи въ тамошния университетъ, за да свърши висше образование и научи езици: френски, италиански, старогръцки и писателско изкуство.

Презъ 1850 година Григоръ Пърличевъ билъ вече въ Атина. Искалъ да се запише студентъ по езиковедение въ университета. Ала нѣмало мѣсто. Тогава той се записалъ по медицина за докторъ, макаръ да не обичалъ докторския занаятъ. Григоръ обичалъ да чете история, стихотворения, разкази и поеми. Той постоянно четѣлъ пѣснитѣ отъ Омира за Троянската война. Въо-душевлявалъ се отъ главнитѣ юнаци въ бойоветѣ, упражнявалъ се да пише юнашки пѣсни и други стихотворения все за юнаци, войводи, победители.

Въ сжщата година въ Атинския университетъ станало едно голѣмо тържество. Било обявено по вестникитѣ, че който напише най-хубаво поетическо съчинение, ще получи лавровъ вѣнецъ и парична награда. Една недѣля университетскиятъ салонъ се изпълнилъ съ много народъ отъ най-голѣми писатели и поети. Пристигналъ и кралъ Отонъ I. Повиканъ билъ единъ офицеръ на име Залокоста, предъ краля. Кралтъ взелъ въ ржка единъ чуденъ лавровъ вѣнецъ, сложилъ го на главата на офицера и казалъ: „Носи го! Ти си написалъ най-хубавата поетическа книга. .!“

Охридскиятъ българинъ гледалъ тържеството и то му се много харесало. И той си турилъ на умъ да се опита да напише още по-хубаво съчинение. Тази мисълъ го измжчвала дено и ноше. Все си мислѣлъ, каква поема да напише.

Обаче, издрѣжкитѣ на Григора се свършили; той напустналъ университета и се завърналъ въ Охридъ.